

Bayer Zsolt: Ismét...

2010 április 24. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása

Még nincs értékelve

Mérték

Szekf? Gyula emlékezik meg nagyszer?, Valahol utat vesztettünk cím? tanulmányában a száz évvel ?el?tte fellép? reformerekr?l: Eötvös Józsefr?l, Csengery Antalról, Szalay Lászlóról, Trefort Ágostról, Lukács Móricról, no és persze Kemény Zsigmondról.

Annak ellenére idézem fel most ezt a tanulmányt, hogy tisztában vagyok vele: ma többségben vannak azok, akik fent nevezett urakról, de még Szekf? Gyuláról sem hallottak soha semmit, egész életükben.

Az írástudó azonban nem csüggedhet, illetve ha mégis, akkor csak titokban. Dolga pedig az, hogy megmutassa: mindig van lehet?ség, mindig van választás, mindig van kiút. S megmutassa azt is, nincs új a nap alatt. Hanem mindig és mindig csak ismétek vannak. Jó és rossz ismétek. Amelyek között el kell igazodnunk valahogyan…

Végromlás, történelmi b?n

Szekf? hosszasan foglalkozik Lukács Móric munkásságával – ezt írva egyebek mellett: „A jelent és a jöv?t igen sötéten látja. A polgári társaság jelen szerkezetét veszély fenyegeti, nagyobb, mint azt valaha érte – állapítá meg. A társadalom gyökereit kikezd? baj: a vagyonnak, az élet javainak aránytalan felosztása. Igaz, aránytalanság mindig volt, de nem érezték olyan mértékben, s nem mutatkozott oly veszélyes, fenyeget? alakban, mint éppen most. A középkorban a h?béri rendszer alapja, az úr és jobbágy közötti viszony er?szakosabb, durvább, zsarnokibb színt viselt ugyan, egyes esetek borzasztóbb tapodását mutatták az emberi méltóságnak, de a nép élelme legalább biztosítva volt, s nem kellett naponta rettegéssel szembenéznie a reávigyorgó éhhalállal. Újabban a dolgok állása megváltozott. Igaz, a h?béri járom már kevés országban nyomja a nép nyakát, s nincs emberi hatalom, mely széttörését meggátolná. A régi baj azonban új alakot öltött. Földrészünk legcivilizáltabb országaiban (…) a nép nem nyög már a h?béri kényúr vaspálcája alatt, mégis reggelt?l kés? estig dolgozik, nem magának, hanem másnak, mert véres verítékjének gyümölcse a gazdag t?kepénzeseknek kincseit szaporítja, és abból számára alig jut annyi, hogy örömtelen életét nyomorúan tengesse. S ha panaszkodnék boldogtalan sorsa miatt, s munkája után a nyereségb?l arányosabb részt követelne, még azt a munkát is elvesztené, mely családját nyomorúan bár, de mégis táplálja. A várurak és földbirtokosok önkényét ekképpen a gyárurak és t?kepénzesek korlátlan uralkodása váltotta fel, a nép szenvedései nem enyhültek, a rabszolgaságnak csak a formája változott: most nem ember embernek, de osztály osztálynak ura, zsarnoka, s e viszonyt még kínosabbá, veszélyesebbé teszi

az emberi méltóság és egyenl?ség érzete, mely már ébredni kezd a szenvedésre és nélkülözésre kárhoztatott néposztályban is.”

Íme hát, az els? ismét. Mert ugye senki nem merné azt állítani, hogy e sorok nem állnák meg helyüket akkor, ha most írta volna le ?ket valaki… S Szekf? így folytatja: „A baj pedig rémít? progresszióban halad – ez a magyar nemesúr tisztában volt a t?ke koncentrációjának jelenségével is: a hatalom mind kevesebb kezekbe gy?l, a nagyobb t?ke felfalja a kisebbeket, a pénzarisztokraták növekv? hatalmával a kisebb t?kések is a végelszegényedés örvényébe sodortatnak, a máról holnapra él? proletárok serege pedig napról napra növekszik. Ez a folyamat benne is felkelti hasonlóan Széchenyi egy víziójához, a katasztrófa rettenetét: Ki ne szomorkodnék el, mid?n a jelenbe és a közelebbi jöv?be tekintve, annyi nyomort és szenvedést, oly kiáltó ellentéteket lát, és ki nem borzadna el, mid?n rágondol, hogy ily kebellázító viszonyokból id?vel, habár csak egy távoli jövend?ben is, mely irtózatos katasztrófák következhetnek, katasztrófák, melyek a polgári társaság szerkezetének alapjait: a tulajdon szentségét, a családi élet oltárát, a civilizáció, a tudomány, a m?vészet legnemesebb gyümölcsit pusztítással és végromlással fenyegetik.”

Nos, igen.

Amit a szocialisták és a szabad demokraták tettek, az a végromlás, a katasztrófa irányába tett legnagyobb lépés volt.

Ez az ? történelmi b?nük.

Hogy mélyen és gyalázatosan felel?tlen, cinikus, embertelen és b?nös országlásukkal a „végromlás” irányába vitték a „polgári társaságot” – vagyis: a polgári társadalmat. S a végromlás els? jeleként már meg is jelent a „polgári társaság” kebelén belül az az er?, amelyik szintúgy csak egy ismét.

A mindent és mindenkit gy?löl?k jakobinus hevület?, kérlelhetetlen és mámorítóan ostoba társasága.

Hogy világos legyen, mir?l, kikr?l van szó: egyik névtelen talpasuk, az egyik közöttünk él? szerencsétlen „radikális” lapunk internetes kiadásának fórumába azt jegyezte be, hogy közeleg Mad Max kora, nincsen már semmi értelme a törvényeknek, a jognak, élet-halál harcra kell készül?dni, élet-halál harcra vízért, földért, leveg?ért, élelemért, s ?k, az új generáció van csak tisztában ezzel, és ?k, az új generáció fogja ezt a harcot megvívni.

Rémes ez és iszonytató, de: ez is csak egy ismét. Az állandó körforgásban lév? történelem egyik fintora, grimasza, halálugrása.

Ám a magyar társadalom a választások els? fordulójában rendkívül bölcsnek mutatkozott. Soha nem látott felhatalmazást adott az egyetlen politikai er?nek, amely meg akarja és képes is megvédeni a „polgári társaságot”.

Vissza az isteni rendbe

És most, az el?ttünk álló második fordulóban be kell fejeznünk a nagy m?vet.

Mivel irtózatos a feladat, hát az e feladathoz ill? kétharmaddal kell munkába küldenünk az új kormányt. S jó, ha tudjuk, ebb?l a kétharmadból következhet a maga természetességében az a bizonyos, oly sokat emlegetett háromharmad is. Hogy egy nemzet lehessünk végre, túl a huszadik század minden borzalmán és emberkísérletein, amelyeknek egyformán voltunk olykor okozói s legtöbbször szenved? alanyai.

Egy nemzetté kell válnunk végre, rossz és ostoba kompromisszumok, felesleges, még ostobább és megalázó viták és a cselekvést gúzsba köt? okoskodások nélkül.

Igen, csak a „polgári társaság” hívei képesek arra, hogy megszüntessék az „osztály osztálynak zsarnoka” állapotot, s visszatereljék az életet a maga természetes rendjébe. Az ateistáknak is mondom: az isteni rendbe, amely sokkal többet jelent holmi transzcendenciánál.

Mert egyszer?en az örök érvény?t jelenti…

Még egyszer mondom, drága barátaim: volt négy év ebben a hazában, amikor elkezdett m?ködni az ország, s amikor jó volt magyarnak lenni. S ezt azok is tudták, azok is érezték, akik akkor ellenünk fenekedtek. Nem is volt

más lehet?ségük a hatalom visszaszerzésére, mint a legocsmányabb emberi gyarlóság, az irigység felkorbácsolása.

S akkor, azzal el is indították a hazát, a „polgári társaságot” a végromlás felé.

Mondtam már az els? forduló el?tt is, és most már állíthatom: minden és mindenki a helyére került. Helyükre kerültek a Csák Máték, s helyükre a jakobinusok.

A hagymázas álmoknak vége, a bölcs ország arra szavazott, hogy folytatódjon az a négy év, amikor jó volt magyarnak lenni. S azt a négy évet egyf?s parlamenti többséggel tudtuk megteremteni. Hát akkor most legyetek kíváncsiak, mire megyünk kétharmaddal…

Hit, er?, felhatalmazás

Végül idézzük fel ismét Nagy László halála el?tti utolsó interjúját.

Arra a kérdésre, hogy mit üzen azoknak, akik majd húsz vagy száz év múlva nézik ?t, így válaszolt: „Ha lesz még emberi arcuk, csókolom ?ket. Üzenem nekik, hogy csak ennyit tudtam tenni értük.”

Harminckét esztend? telt el a költ? halála óta.

S olykor felsejlik már az álarc mögött a nem emberi arcunk. Azok arca, akik fenekednek a „polgári társaságra”.

A „polgári társaságot” akaróknak és véd?knek van még emberi arcuk. Gyertek, adjátok meg a legnagyobb felhatalmazást, adjatok er?t az iszonyatos munkához, adjatok hitet, és gyertek velünk.

Mindannyian. Nélkületek úgysem sikerülhet.

Április 25-én ismét csak a Fidesz. Ismét!
Bayer Zsolt , magyarhirlap.hu

Ajánló